

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **S. T. V.**, zastoupen Mgr. Petrem Škopkem, advokátem se sídlem Dukelských hrdinů 59, Rakovník, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 9. 2025, č. j. 20 Az 17/2025-36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 6. 2025, č. j. OAM-589/ZA-ZA11-D07-2025, zastavil dle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v relevantním znění (dále jen „zákon o azylu“), řízení o žádosti žalobce (stěžovatele) o udělení mezinárodní ochrany, neboť žádost shledal dle § 10a odst. 1 písm. b) téhož zákona nepřipustnou. Dalším výrokem uvedeného rozhodnutí žalovaný určil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je Bulharská republika.

[2] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel podal dne 22. 5. 2025 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 4. 6. 2025 stěžovatel k žádosti uvedl, že je vietnamské státní příslušnosti, národností Kinh, bez náboženského vyznání, nemá žádné politické přesvědčení a nikdy nebyl politicky aktivní. Stěžovatel je svobodný a nemá děti. Z Vietnamu odcestoval letecky v říjnu 2024 do Bulharska za účelem zaměstnání; šlo o jeho první cestu do EU. V Bulharsku pobýval do dubna 2025, přičemž do té doby měl platné pobytové oprávnění. Poté vycestoval vlakem do ČR. Je zdravý a neužívá žádné léky. Nebyl trestně stíhán ani ve Vietnamu, ani v jiném státě. K důvodům, které jej vedly k podání žádosti, stěžovatel uvedl,

že ve Vietnamu má dluhy a že by rád v ČR pracoval, aby je mohl splácet. S jinými problémy se nesetkal.

[3] Během pohovoru dne 4. 6. 2025 stěžovatel vypověděl, že v Bulharsku pracoval ve stavebnictví. Odcestoval proto, že musel pracovat déle, než bylo dohodnuto (pracoval až 12 hodin denně i o víkendech). Měl sice zajištěnu stravu, avšak porce byly malé. Na ubytovně, v níž stěžovatel bydlel, bylo až osm osob v jednom pokoji. Žádné jiné problémy v Bulharsku neměl. Do ČR přicestoval, protože měl informaci, že je zde snazší získat zaměstnání s vyšším výdělkem. Stěžovatel během pohovoru potvrdil, že byl poučen o tzv. dublinském systému a o možnosti předání do Bulharska. Na dotaz, zda existují důvody, které by mu bránily v návratu do Bulharska, uvedl, že pokud by mu tam nebyla udělena mezinárodní ochrana, musel by se vrátit do Vietnamu, kde má dluhy. Jiné důvody nemá. Stěžovatel si nebyl jist, zda má v Bulharsku stále platné pobytové oprávnění. Povinnost vycestovat do Bulharska by stěžovatel respektoval. V ČR ani v jiných členských státech EU nemá stěžovatel známé ani příbuzné. O mezinárodní ochranu stěžovatel požádal na doporučení známých, přičemž jeho cílem je zůstat v ČR, získat zde zaměstnání, vydělat peníze a splatit dluhy.

[4] Rozhodnutím ze dne 4. 6. 2025, č. j. OAM-589/ZA-ZA11-D07-Z-2025, žalovaný stěžovatele dle § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu zajistil, přičemž doba zajištění byla stanovena do 16. 7. 2025. Obsahem správního spisu je též informace OAMP MV „*Bulharsko – Azylový systém – Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky*“ ze dne 31. 5. 2024 a souhlas Bulharské republiky s převzetím příslušnosti k posouzení stěžovatelovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 11. 6. 2025.

[5] Žalovaný ve zmíněném rozhodnutí dospěl k závěru, že státem příslušným k posouzení žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany podle čl. 3 nařízení Dublin III je Bulharská republika. Stěžovatel totiž byl v době podání žádosti o mezinárodní ochranu držitelem oprávnění k pobytu vydaného Bulharskem dne 4. 11. 2024, jehož platnost Bulharsko ukončilo dne 30. 4. 2025. Je proto nutné aplikovat kritérium podle čl. 12 nařízení Dublin III. Bulharsko svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu uznalo. Žalovaný se zabýval tím, zda v případě Bulharska existují závažné důvody se domnívat, že tam dochází k systémovým nedostatkům azylového systému, přičemž vycházel ze zmíněné zprávy. Z ní podle žalovaného vyplynulo, že bulharský azylový systém je plně koherentní s azylovým systémem ČR a v zásadě odpovídá standardům EU. Nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí či stanovisko orgánů Evropské unie (včetně Soudního dvora EU), Evropského soudu pro lidská práva či Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, z něhož by vyplývaly systémové nedostatky bulharského azylového řízení či podmínek přijetí žadatelů v daném členském státě. Bulharsko je členským státem EU, dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopno zajistit jejich dodržování i ze strany nestátních subjektů. Bulharsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách. Stěžovateli byla poskytnuta možnost se s podklady rozhodnutí seznámit, tohoto práva však nevyužil. Vzhledem k tomu, že je stěžovatel zletilý, soběstačný, praceschopný a nemá na území ČR žádná omezení ani vazby, žalovaný nevyužil diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

pokračování

[6] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě shora uvedeným rozsudkem ze dne 9. 9. 2025, č. j. 20 Az 17/2025-36, zamítl. Krajský soud konstatoval, že nebylo sporné, že příslušným státem k posouzení stěžovatelovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany je Bulharsko. Stěžovatel však zpochybňoval, že v této zemi nedochází k systémovým nedostatkům ve fungování tamního azylového systému. Žalovaný podle krajského soudu splnil svou povinnost shromáždit k této otázce relevantní podklady. Stěžovatel naopak nepředložil žádná konkrétní tvrzení dokazující nevhodné podmínky v bulharských azylových zařízeních, přičemž hovořil pouze o podmínkách poskytovaných mu jeho zaměstnavatelem. Bylo proto dle krajského soudu dostačující, že žalovaný vycházel z jím obstarané zprávy. Krajský soud dále vymezil základní judikatorní východiska týkající se posuzování systémových nedostatků azylového systému členského státu a dospěl k závěru, že v Bulharsku nehrozí riziko překročení prahu závažnosti nedostatků azylového systému tak, aby se jednalo o systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III. Krajský soud zohlednil individuální okolnosti stěžovatelova případu a shledal, že se jedná o zdravého a praceschopného muže v produktivním věku. Vzhledem k tomu, že stěžovatel bude v Bulharsku žádat o mezinárodní ochranu poprvé, bude mít nárok na hmotnou pomoc (stravu, ubytování, sociální pomoc, zdravotní a psychologickou péči). Krajský soud připustil, že situace v azylových střediscích v Bulharsku je problematická, avšak neshledal, že by pobyt v nich dosahoval úrovně nelidského či ponižujícího zacházení. Z veřejně dostupných aktuálních informací (ze stránek Agentury Evropské unie pro otázky azylu) nevyplývá, že by došlo k nějakému aktuálnímu zhoršení bulharského azylového systému či že by jiné členské státy žadatele o mezinárodní ochranu do Bulharska z důvodu vážných systémových nedostatků nepředávaly. Krajský soud konstatoval, že žalovaný se též řádně zabýval možností využít diskreční oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III. S odkazem na relevantní judikaturu soud připomněl, že sám není oprávněn hodnotit to, zda žalovaný diskreční oprávnění aplikovat měl, nýbrž pouze to, zda žalovaný při zvažování jeho použití nepřekročil meze správního uvážení nebo jej nezneužil. Dle krajského soudu se žalovaný výslovně zabýval veškerými podstatnými hledisky stěžovatelova případu, přičemž jeho úvaha je přezkoumatelná a logická a ke zneužití správního uvážení nedošlo.

[7] V kasační stížnosti proti uvedenému rozsudku krajského soudu stěžovatel namítá, že se krajský soud nevypořádal s jeho námitkou týkající se neaktuálnosti zprávy o azylovém systému v Bulharsku, kterou si žalovaný obstaral. Dle stěžovatele nebylo možné odkázat jen na jiné informace, jak to učinil krajský soud, naopak to měl být žalovaný, kdo si měl aktuální zprávu obstarat. Nedostatečná je podle stěžovatele rovněž úvaha žalovaného ohledně nemožnosti uplatnit diskreční oprávnění ve smyslu čl. 17 nařízení Dublin III. Žalovaný měl zohlednit předchozí stěžovatelovy negativní zkušenosti v Bulharsku týkající se nedostatku jídla a nevyhovujícího ubytování. Návrat do Bulharska by pro něj tedy byl traumatizující. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že stěžovateli v Bulharsku nehrozí v souvislosti s vedením řízení o mezinárodní ochraně nelidské či ponižující zacházení. Námitky stěžovatele žalovaný označil za bezdůvodné a konstatoval, že postupoval v souladu s právními předpisy. I postup krajského soudu považuje žalovaný za správný. S ohledem na uvedené žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[10] S ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, kterou před krajským soudem rozhodoval samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[11] Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná též na www.nssoud.cz). O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.*

[12] Nejvyšší správní soud neshledal argumenty svědčící pro přijatelnost kasační stížnosti.

[13] V návaznosti na obsah kasační stížnosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že napadený rozsudek splňuje kritéria přezkoumatelnosti, neboť je srozumitelný a opřený o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Krajský soud žalobní body vypořádal, své závěry odůvodnil a relevantně argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů, nelze tak jeho rozsudek považovat za nepřezkoumatelný (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2021, č. j. 5 Azs 388/2020-45). Pokud stěžovatel považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný z toho důvodu, že se krajský soud dle něj nevypořádal s jeho námitkou vztahující se k neaktuálnosti zprávy o bulharském azylovém systému, kterou si žalovaný obstaral, nelze mu přisvědčit. K tomu lze dodat, že správní soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci účastníka a tu obsáhle vyvracet, nýbrž je jejich úkolem vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Byť tedy krajský soud výslovně nereagoval na stěžovatelovu námitku, podle níž byla daná zpráva neaktuální, podrobně zdůvodnil, proč ji považoval za dostatečnou pro závěr o tom, že stěžovateli v rámci

pokračování

bulharského azylového systému nehrozí žádné riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Krajský soud nadto danou zprávu nazval „aktuální“. K tomu je nezbytné dodat, že stěžovatel v žalobě ani v kasační stížnosti nenaznačil, kromě zmíněného časového odstupu zhruba roku, z jakého důvodu nebyla daná zpráva aktuální, resp. netvrdil nic, z čeho by vyplývalo, že v Bulharsku došlo od doby jejího vydání k takové případné změně tamního azylového systému, která by vzbudila důvodnou obavu, že tento systém po této změně bude vykazovat systémové nedostatky.

[14] K tomu je nezbytné dodat, že podle čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III, který je kodifikací předcházející judikatury Soudního dvora EU a Evropského soudu pro lidská práva, *„[n]ení-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát“*, přičemž třetí pododstavec dále stanoví, že *„[p]okud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem“*.

[15] K povaze těchto nedostatků azylového systému je však třeba uvést, že musí dosahovat takové intenzity, aby zakládaly riziko porušení čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Ten stanoví, že *„[n]ikdo nesmí být mučen nebo podroben nelidskému či ponižujícímu trestu anebo zacházení“*. V otázce hodnocení fungování azylového systému mezi členskými státy EU platí zásada vzájemné důvěry, žadatel tak musí uvést hodnověrná tvrzení o systémových nedostacích v bulharském azylovém řízení či v podmínkách přijetí žadatelů v tomto členském státě, jež musí podepřít relevantními důkazy. K tomu rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, publ. pod č. 3773/2018 Sb. NSS, konstatoval: *„Evropský azylový systém je vystaven na zásadě vzájemné důvěry a vyvratitelné domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí [srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 21. 12. 2011, C-411/10 a C-493/10, ve věci N. S. a dalších, jenž je v zásadě aplikovatelný i za současné právní úpravy]. K tomu Nejvyšší správní soud např. v rozhodnutí ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016-37, uvedl, že „[m]ožnost vyvrácení domněnky nicméně neznamená, že jakékoli porušení základního práva určitým členským státem se automaticky dotýká povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti a že do tohoto určitého státu nelze žadatele přemístit (body 82 až 85). Je tomu tak pouze tehdy, kdy je třeba vážně se obávat, že dochází k systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení (bod 86)“*.

[16] Jistěže nelze vyloučit, že by uvedená domněnka byla i v případě Bulharska (jak k tomu již v minulosti došlo u Řecka či Maďarska) vyvrácena. Podle judikatury správních soudů však obecně dosud nebylo prokázáno, že by bulharský azylový systém trpěl systémovými nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze 23. 10. 2020, č. j. 4 Azs 170/2020-40, a ze dne 4. 3. 2025, č. j. 2 Azs 5/2025-45, či rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 11. 2024, č. j. 17 Az 9/2024-20, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne

23. 10. 2023, č. j. 42 Az 2/2023-38, nebo rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 29. 3. 2023, č. j. 41 Az 6/2023-38, či ze dne 9. 1. 2025, č. j. 41 Az 29/2024-31). Ani stěžovateli se v posuzované věci uvedenou domněnku vyvrátit nepodařilo.

[17] Nejvyšší správní soud dále dodává, že orgány členských států jsou povinny zabývat se nejen existencí systémových nedostatků azylového řízení či podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, ale musí si rovněž všimnout případných individuálních rizik ve smyslu rozsudku Soudního dvora ze dne 16. 2. 2017, C-578/16 PPU, *C. K. a další*, ECLI:EU:C:2017:127, kdy by vzhledem k okolnostem případu již samo přemístění představovalo riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU, resp. čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. např. usnesení Nejvyššího správního ze dne 5. 9. 2024, č. j. 5 Azs 10/2024-55).

[18] Ani v nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud neshledal žádné pochybení krajského soudu při hodnocení azylového systému Bulharska nebo posouzení toho, zda by v případě stěžovatele existovala individuální rizika nelidského či ponižujícího zacházení při jeho přemístění, která by odůvodňovala přijatelnost kasační stížnosti. Žalovaný vycházel z informace OAMP MV „*Bulharsko – Azylový systém – Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky*“ ze dne 31. 5. 2024, která sice zmiňuje, jak si povšiml též krajský soud, určité problémy týkající se zejména technického stavu některých azylových zařízení, existence nedostatků natolik závažných, aby naplňovaly definici čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III, však z této zprávy nevyplývá. Byť je pravdou, že žalovaný si mohl obstarat novější informace o bulharském azylovém systému, jak již bylo předestřeno, stěžovatel netvrdil nic, co by systémovým nedostatkům tamního azylového řízení mohlo nasvědčovat. Zároveň stěžovatel ve správním řízení, v žalobě ani kasační stížnosti nijak nezpochybnil aktuálnost dané zprávy či nenaznačil žádné konkrétní skutečnosti, které by svědčily o tom, že by v Bulharsku mělo následně dojít ke změně situace, jež by činila danou zprávu neaktuální.

[19] V nynější věci stěžovatel v rámci svého pohovoru neuvedl nic, co by systémovým nedostatkům v Bulharsku nebo tomu, že by v jeho případě existovala individuální rizika nelidského či ponižujícího zacházení, mohlo nasvědčovat. Stěžovatel naopak výslovně uvedl, že v Bulharsku žádné problémy neměl, přičemž z této země odcestoval pouze proto, že chtěl pracovat v ČR. Stěžovatel též uvedl, že by respektoval rozhodnutí o návratu do Bulharska. Co se týče stěžovatelova tvrzení, že v Bulharsku mu byla poskytována pouze malá, jednoduchá jídla a že neměl adekvátní ubytování, jedná se o podmínky, které mu poskytoval zaměstnavatel. Tyto zmíněné nevhodné podmínky vůbec nesouvisí s bulharským azylovým systémem a nic tedy nevypovídají o podmínkách panujících v tamních azylových zařízeních. Nelze z nich ani vyvodit jakákoli individuální rizika nelidského či ponižujícího zacházení se stěžovatelem v případě jeho přemístění do Bulharska.

[20] Stěžovatel dále namítl, že žalovaný měl využít diskrečního oprávnění dle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, dle jehož prvního pododstavce „[o]dchylně od čl. 3 odst. 1 [podle tohoto ustanovení se stát příslušný pro projednání žádosti o mezinárodní ochranu určuje podle v nařízení uvedených kritérií – pozn. NSS] se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný“. Podle bodu 17

pokračování

odůvodnění nařízení lze diskreční oprávnění využít zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny.

[21] Otázkou, zda diskrečního oprávnění využít, se žalovaný zabýval v rámci svého správního uvážení. To sice nemůže být bez jakýchkoliv limitů, jeho přezkum ze strany správních soudů je však omezen v zásadě pouze na ověření, že jeho zákonné meze nebyly překročeny a že toto uvážení nebylo zneužito, nahradit správní uvážení soud není oprávněn (ke správnímu uvážení a jeho přezkumu viz blíže rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24, ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44, publ. pod č. 3560/2017 Sb. NSS, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, publ. pod č. 416/2004 Sb. NSS, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, publ. pod č. 906/2006 Sb. NSS). Správní uvážení ohledně diskrečního oprávnění musí zohledňovat veškeré v tomto ohledu významné okolnosti (viz výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44).

[22] V nyní posuzované věci krajský soud postupoval v souladu s uvedenou judikaturou a při přezkumu správního uvážení se omezil na ověření, že žalovaný nepřekročil jeho zákonné meze ani jej nezneužil. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že se žalovaný s ohledem na konkrétní okolnosti posuzované věci zabýval aplikací čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III dostatečně, přičemž jeho úvahu je nezbytné považovat za souladnou se zákonem, nevykazující ani znaky zneužití správního uvážení. Z obsahu spisu plyne, že stěžovatel nemá v ČR žádné zázemí, rodinu či známé. Zároveň je stěžovatel zletilý, soběstačný, praceschopný mladý muž. Ani stěžovatelova špatná zkušenost s pracovními podmínkami u jeho bývalého zaměstnavatele nemůže změnit náhled na otázku, která z členských zemí EU má stěžovatelovu žádost o mezinárodní ochranu posoudit, resp. zda takovou zemí má být ČR. Stěžovatel v rámci svého pohovoru netvrdil, že by tato zkušenost pro něj byla traumatizující, zmiňoval to pouze jako důvod svého odjezdu z Bulharska. Naopak při svém pohovoru výslovně uvedl, že nemá žádné zdravotní problémy či omezení, přičemž sdělil, že by povinnost vycestovat do Bulharska respektoval.

[23] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že jeho dosavadní judikatura poskytuje dostatečné odpovědi na námitky uvedené v kasační stížnosti. Lze uzavřít, že nebyl shledán žádný z důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájem stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[24] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, publ. pod č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, měl by tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložil. Ze spisu však nevyplývá, že by mu v tomto řízení jakékoli náklady nad rámec běžné administrativní činnosti vznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 6. listopadu 2025

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu